

ŠEIMYNA

NR. 204
III GAVĖNIOŠ
SEKMADIENIS
2026 03 08

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys www.slienavosparapija.lt / FB: Šlienavos.parapija

Jei tau atrodo, kad tu kažką darai, o rezultato nėra, tai tau tik taip atrodo...

Juk tam, kad augalas užaugtų, sėklai reikia ilgokai dygti! Praeis tam tikras laikas, kol augalodaigas, stiebas iš nematomos žemių karalystės, kur pirma sėkla bręsta ir keičiasi, prasikals į šviesą ir taps skaniu pomidoru ar gėle...

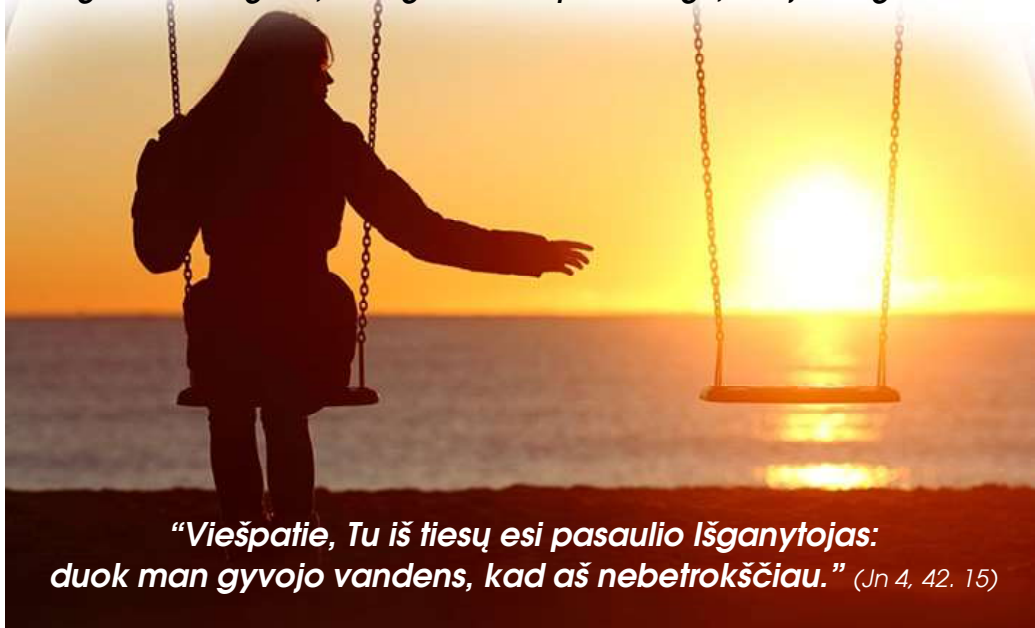
Mes dažnai nuvertiname savo veiklą tik todėl, kad tą akimirką, kai mums kažko norisi, mes nematome rezultato, kurio tikimės... Mums reikia skubiai, čia ir dabar, ir būtent taip, o ne kitaip. Bet – ne... Ir kaip dažnai tai sukelia nusivylimą, nepasitikėjimą savimi, nevilgtį, ir tu jau nenori tęsti to, kas tau buvo taip svarbu. Todėl taip daug lieka atidėta, neužbaigta, nepasiekta...

Tačiau, žinoma, būna įvairios situacijos. Kartais tu darai tai, kas iš tiesų tau visai nereikalinga – tik todėl, kad taip įprasta arba tiesiog taip reikia... Arba tie siekiai gali net kenkti... Arba darai tai neteisingai, nes yra suveikusi puikybė... Arba bandai daryti tai, kam kol kas neturi nei fizinių, nei vidinių, dvasinių jėgų.

Bet dažnai visam tam būna – dar ne laikas. Pokyčiai vyksta ir turi vykti. Prisimink: kaip sėkla, kuri bręsta po žeme, stiebas lėtai, bet užtikrintai kalasi į šviesą. Taip ir mums tenka aukti – per tuos nematomus augimo takelius, kurie būtini, kad pasiektume tai, ko iš tikrųjų norime. Viskas juda ir auga savu tempu...

Todėl ženk toliau ramiai ir su pagarba tam, ką darai, jei tik tiki tuo...

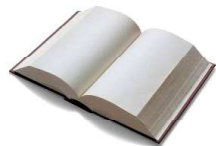
Tiesiog toliau daryk tai, ką gali ir net privalai. Ir vieną dieną iš tavęs ir tau – užaugs nuostabi “gėlė”, kuria grožiesi ir pasidžiaugsi, kad ji užaugo.

**“Viešpatie, Tu iš tiesų esi pasaulio Išganytojas:
duok man gyvojo vandens, kad aš nebetrokščiau.” (Jn 4, 42. 15)**

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iš 17, 3–7; Ps 94, 1–2, 6–9; Rom 5, 1–2, 5–8

Psalms atliepas

O kad išgirstumėt šiandien, ką Viešpats byloja:

„Nebūkite kietaširdžiai.“

Evangelija pagal Joną (4, 5–42)

Jėzus užsuko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jėzus prisėdo palei šulinį. Buvo apie šeštą valandą.

Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jėzus ją paprašė: „Duok man gerti“. (Tuo tarpu mokiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto.) Samarietė atsakė: „Kaipgi tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?“ (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.) Jėzus jai tarė: „Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tave prašo: `Duok man gerti`, rasi patį būtum jį prašiusi, ir jis tau būtų gyvojo vandens davęs!“ Moteris atsiliepė: „Viešpatie, bet juk tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur tu imsi gyvojo vandens? Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?!“ Jėzus atsakė: „Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“. Tuomet moteris sušuko: „Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai“. <...> „Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas. Mūsų tėvai garbindavo Dievą ant šito kalno, o jūs tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia jį garbinti“. Jėzus atsakė: „Moterie, tikėk manimi, jog ateis valanda, kada garbinsite Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje. Jūs garbinatė, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išganymas ateina iš žydų. Bet ateis valanda, – jau dabar ji yra, – kai tikrieji garbintojai šlovins Tėvą dvasia ir tiesa. Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojai turi šlovinti jį dvasia ir tiesa“. Moteris jam sako: „Aš žinau, jog netrukus ateis Mesijas (tai yra Dievo Patėptasis – Kristus). Atėjęs jis mums viską paskelbs“. Jėzus jai taria: „Tai aš, kuris su tavimi kalbu!“

Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters liudijimo: „Jis man pasakė viską, ką esu padariusi“. Atėję samariečiai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis ten pasilikto dvi dienas. Dar daugiau žmonių įtikėjo dėl jo pamokslų. O moteriai jie pasakė: „Dabar mes tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys išgirdome ir žinome, kad jis iš tiesų yra pasaulio išganytojas“.

Evangelijos komentaras (pagal Maurice'o Ziundelio komentarą, 1975 m.):

Jėzus jai tarė: „Nei ant šio Garizimo kalno ir ne Jeruzalėje, nes Dievas yra Dvasia, jo garbintojai turi šlovinti jį dvasia ir tiesa“. Tikroji Dievo šventykla, kaip Jis pasakė šiai moteriai, tikroji ir vienintelė Dievo šventykla yra mūsų siela, mūsų dvasia, mūsų širdis, pagaliau mes patys, ir Tikrasis Dievas, kuris yra Dvasia ir Tiesa, ten laukia mūsų.

Samarietė suprato, ką galėjo, bet ji taip susijaudina, kad palieka qsoť ant šulinio krašto ir bėga papasakoti draugėms apie ką tik įvykusį susitikimą. Tada aplink šulinį iš visų pusių pradėjo rinktis žmonės, kad pamatytų šį ypatingą žmogų ir išgirstų Jį kalbant. Jėzus pasilikto kelias dienas su jais, ir galiausiai jie pasakė moteriai, kad ne dėl jos ir ne dėl jos žodžių jie įtikėjo Juo, bet kad patys Jį pamatė ir išgirdo.

Tačiau labiausiai jaudina šioje Evangelijoje tai, kas iš tiesų gavo šį esminį apreiškimą? Atskalūnė, moteris, kurią Jeruzalės fariziejus būtų laikęs nešvaria, maža to – palaidai gyvenanti nusidėjėlė. Būtent jai Jėzus atskleidė šį didingą slėpinį: Dievas yra Dvasia ir Jo garbintojai turi šlovinti Jį dvasia ir tiesa...

Būtent mes saugome šį didingą ir nuostabų slėpinį. Ir mūsų Viešpats neprilygstamu, unikaliumi ir nepalyginamumu būdu per dialogą su samariete mus veda prie šio esminio atradimo: dangus nėra aukštai, už žvaigždžių, dangus yra mūsų viduje.

Apie Kryžiaus kelio apmąstymą

Gavėnios dienose, galime bent kažkiek paėjęti Jėzaus Kryžiaus keliu, apmąstant bent vieną iš 14 stočių. Šitam keliui nereikia žygio batų, – reikia širdies. Kasdien, kartu su Jėzumi, per savus brūzgynus ar kasdienybės lygumas, sustojant kažkurioje iš 14 stočių ir užsukant į asmeninį Atsimainymo kalną, kuriame laukia Mylinčiojo balsas.

Poncijus Pilotas atvesto pas jį Jėzaus paklausė labai svarbaus klausimo: „O kas yra tiesa?“ (Jn 18, 38). Jėzus jam nieko neatsakė. Kodėl? Todėl, kad pati Tiesa stovėjo priešais jį (Jn 14, 6). Taip, Poncijus Pilotas turėjo priimti sunkų sprendimą. Jo galioje buvo suteikti laisvę arba atimti gyvybę. Jis giliai širdyje norėjo Jėzų paleisti, bet pasidavė nuomonei tų, kurie šaukė garsiausiai. Jėzaus teismo scena man visada primena, jog įkyriai ir garsiai brukama nuomonė niekuomet nėra tiesa. Ypatingai tikėjimo ir moralės klausimuose. (Kun. Emilis Vasiliauskas)

Apima keistas jausmas. Žvelgiu į kryžių taip, tarsi jį matyčiau pirmą kartą. Matau Jėzų – gyvas, visai panašus į mane: galva, rankos, kojos, pirštai. Jis gi buvo Žmogus! Jaučiantis tai, ką dažnai jaučiu ir aš. Vienatvę, atstūmimą, skausmą, gėdą, kančią, pažeminimą... Pasidarė taip liūdna, skruostu nuriedėjo ašara. Bet Jėzau, man iš tikrųjų skauda, padėk man. (Ema Teresė Lekavičiūtė)

Jėzaus pirmas suklupimas nešant kryžių man primena kiek daug kartų esu pasidavęs ištikus pirmai nesėkmei. Kiek daug pradėtų, bet numestų darbų atsiradus pirmai kliūčiai. Kiek kartų esu nuleidęs rankas vos pradėjęs kažką daryti. Visa tai – mano prarastos progos būti panašiu į Kristų, kuris nepaisant visko eina tikslo link. (Domas Antanas Raižys)

Mano mama visada yra pasiruošusi ištiesti pagalbos ranką, įkvėpti vilties, nušluostyti ištryškusias ašaras ir tiesiog pabūti drauge. Eidami paskui Jėzų mes tikrai sutiksime ir Jo Mamą. Tačiau svarbu pro Ją nepraeiti, o apkabinti ir vestis drauge. (Simona Pusvaškytė)

Draugas, pamatęs vargšą, pasakė man: „pakelkime jį ir nuveskime į namus!“. Reagavau neigiamai, bet padėjau vargšui. Ne dėl vargšo, bet iš pagarbos draugui. Noriu išmokti: privailau nepasilikti patogume – tiesti pagalbos ranką sunkumuos esantiems. (Tomas Jakštas)

Kenčiantys visada yra netoliese, tik kartais būna nedrąsu prieiti. Reikia nuolankumo priimti kito švelnų prisilietimą, kai skausme, rodos, nieks negelbsti. Švelnumas ir drąsa yra tai, ko galiu pasimokyti iš Veronikos ir Jėzaus. Nors ir nekeičia įvykių baigties, šis trumpas susitikimas tampa regimos meilės ženklu. (Kristina Bajarūnaitė)

Jėzus parpuola antrą kartą – man panašiausia į tas akimirkas, kai nepajėgiu kažko keisti į gerą. Kažką keisti: mesti priklausomybę, įgyti vertingą įprotį, gydyti draugystę. Vis stengiuosi, bet vis nesiseka. Vėl ir vėl. Ne vieną kartą. Ir ačiū Dievui, kad visada laukia pagalba ir Jo meilė. (Girmantas Jazgevičius)

Mane labiausiai supurto supratimas, kad Jėzus eidamas kryžiaus keliu randa jėgų paguosti kitus, atsigręžti į tuos, dėl kurių Jis ir žengia tuo keliu. Nekaltindamas, neteisdamas bet vien mylėdamas.

Pamenu, prieš kelis metus, maldos už taiką pasaulyje metu, plovėme vieni kitiems kojas. Ir kaip tyčia atsidūriau tarp dviejų žmonių, kurie mane erzino. Vienas jų plovė man kojas, o kitam – aš. Ir tą akimirka, kai mačiau ir jaučiau man plaunant kojas. Ir kai pati ploviau. Tą akimirką griuvo visos sienos, visas tas nepatikimas, negalėjimas ir nenorėjimas eiti į santykį. Supratau, kad tai tebuvo mano išankstinis nusistatymas. ➔

O būtent Jėzus kviečia nugriauti sienas, palikdamas užduotį – plauti kitam kojas. Kartais paguosti šalia esantį kaip jis ramino verkiančias moteris, kartais tiesiog pamatyti tą, kuris

Gavėnia yra gražus laikas, kuriame mokinamės būti krikščionimis!

Besiruošdami Velykų šventei, turėdami tam išskirtą laiką, jame įvairiais būdais bandome grįžti prie savęs, prisiminti kas esame ir pan. Čia pasitarnauja malda, išmalda ir net pasninkavimas. Pasninkas yra dalinimosi su kitais būdas.

Panašiai kaip ir per adventą, vis bandydami priprasti prie tokio mūsiško gyvenimo būdo, taip ir dabar, gavėnioje, – esame tame pačiame būde – pasninke, – save nusikraudžiant, pastebėjime kito žmogaus. Tai, ką atimame nuo savęs (laiką, dėmesį sau, esame kokiam nors darbe ar rūpestyje dėl kito, kokį daiktą ar valgį, gerą mintį ar žodį kitam dovanojame, atleidžiame kitam gal jam tik nusišypsoms) – tai yra mūsų gavėniškos kelionės dalis, ir mūsų savito gyvenimo realus parodymas. Taip pat bažnyčioje rasime aukoms-pinigams skirtą dėžutę, su užrašu "Gavėnios pasninko vaisiai". Kas norite ir galite – net ir pinigais, sava auka turime progą parodyti savo krikščionišką gerumą, grožį kitam ar kitiems.

Gavėnios kelionė yra trumpa – 40 dienų, nuo Pelėnų dienos iki Velykų šventimo dienų. Tai aktyvus laikas, asmeninio veikimo savyje laikas. Priimkime šį laiką... Dėkojame visiems, kurie priimsite šį laiką! Taip pat dėkojame už Jūsų gavėniškus gerumo darbus ir žingsnius!

Kovo 11-oji

Trečiadienį minėsime Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo dieną. Tad susirinkime Eucharistijos šventimui, Šlienavos bažnyčioje, 12 val.

Šioje dienoje kartu dėkosime Dievui ir vieni kitiems už tai, kame gyvename: už tėvynę, namus, šeimą, turimą laisvo žmogaus gyvenimą.

Gavėnios rekolekcijos kartu su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavoje

Keliaudami link velykinio šventimo, būdami laike, kuriame skiriame daugiau laiko prasmės ir tikslo paieškoms savame gyvenime ir krikščioniškame tikėjime, – atrandame poreikį ir susitaikinimui su savimi, kitais (bendruomene, sava Bažnyčia) ir Dievu.

Kovo 21 dieną, šeštadienį, 10 val., Šlienavos bažnyčioje, kartu švęskime Eucharistiją ir Susitaikinimą. Po Eucharistijos šventimo iki 13 val. vyks ir Švč. Sakramento adoracija, kurios metu bus galimybė asmeniškai švęsti Susitaikinimo sakramentą (Išpažintį).

yra arti tavęs. (Ona Eigirdaitė)

↳ *Man parpuolimas = nuodėmė. Sąmoninga nuodėmė, kurią darau užvaldžius puikybei egoizmui, ar priešingai – iš visiško nepasitikėjimo savimi. Atsitiesti ne visada yra lengva, kartais tenka dar daug kartų skaudžiai kristi ir vėl bandyti stotis. Tačiau kiekvieną kartą klausykoje išgirdus: „Tavo nuodėmės tau atleistos“, prisimenu, kokia gailėstinga yra Dievo meilė ir, kad aš tikrai esu Jo mylima dukra. Tai suteikia jėgų atsistoti. (Laura Pocevičiūtė)*

Mano Viešpats išrengiamas. Tai mano nuodėmingumo tikrovė. Atrodo, Jėzus atėjo iki žmogiškumo ir mano nuogumo gelmės. Toje akimirkoje, kai mano Viešpats išrengiamas, Jis įžengia į mano nuodėmę, ten kur labiausiai skauda, kur mano žaizdos matomos visiems, susitinka mane. Atrodo visais įmanomais būdais bandau uždengti tai. Prisidengiu išvaizdos iliuzijomis – „gražus, sėkmingas, žavingas“. Taip dar labiau apiplėšiu ir „išrengiu“ savo širdies šventovę. Šią akimirką, kai Tau, Jėzau, nuimami drabužiai, sunaikini tai, ko labiausiai bijau, sunaikini atmetimą, paniekinimą, viską prisiimdamas sau. Kvieti nepasilikti nuogume, kvieti apsirengti Tavimi. Dabar renkuosi atpažinti savo nuogumą Tavo akivaizdoje, nebijau ir ateinu, koks esu, kad galėčiau kartu su Tavimi įžengti į Prisikėlimą. (Paulina Kuraitienė)

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.